

Postanowienie

Dnia 26 października 2023 r.

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu, XI Wydział Gospodarczy ds. Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Magdalena Bojarska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2023 r. w Poznaniu,

na posiedzeniu niejawnym

sprawy po wpłynięciu wniosku dłużnika, którym jest FUNDACJA MALTA

o zatwierdzenie układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu

postanawia

I. na podstawie art. 223 ust. 1 z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacji zatwierdzić układ o następującej treści:

1) Fundacja MALTA z/s w Poznaniu, KRS: 0000150077 (Fundacja, Dłużnik) składa niniejsze propozycje układowe („Propozycje układowe”) nie przewidujące podziału wierzycieli na grupy obejmujące różne kategorie interesu.

2) **Propozycje układowe zakładają zaspokojenie wierzytelności głównej każdego wierzyciela w wysokości 100 procent.** Wierzytelność główną stanowi kwota główna wierzytelności wynikająca z kreującego daną wierzytelność stosunku prawnego wierzyciela z Fundacją i zgodnie z postanowieniem regulującym ten stosunek wyliczenia.

3) Wszelkie należności uboczne lub kwoty mogące zgodnie z prawem podlegać kapitalizacji, w szczególności odsetki powstałe przed dniem układowym, tj. 24 kwietnia 2023 r., koszty egzekucyjne, koszty ustanowienia zabezpieczenia wierzytelności lub koszty związane z jej dochodzeniem ulegają umorzeniu.

4) Na potrzeby układu, kwoty dochodzenia i odzyskiwania wierzytelności należy rozumieć między innymi, lecz nie wyłącznie, jako rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, o których mowa w art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu

nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tj. Dz. U. z 2021 r. poz. 424) oraz koszty odzyskiwania należności przewyższające kwotę rekompensaty.

5) Odsetki od wierzytelności głównej nie będą naliczane po dniu układowym, tj. po 24 kwietnia 2023 r.

6) Wierzytelność główna będzie zaspokojona jednorazowo do 30 października 2023 r. pod warunkiem zawarcia przez Fundację Malta umowy sprzedaży Inwestorowi praw do projektu MALTA POZNAŃ FESTIVAL wraz z towarzyszącymi aktywami za kwotę nie mniejszą niż 3,0 mln zł + VAT i wpływu tej kwoty na konto bankowe Fundacji.

II. wskazać, że podstawą jurysdykcji sądów polskich jest art. 3 ust.1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz. U. UE. L. z 2015 r. Nr 141, str. 19 z późn. zm.), a postępowanie ma charakter główny.

UZASADNIENIE

Wniosek podlegał uwzględnieniu.

Stosownie do art. 223 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (p. r.) w zw. z art. 194 ust. 1 p.r. sąd wydaje postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu w terminie dwóch tygodni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z art. 165 ust. 1-3 i 5 p.r., sąd:

a) odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli narusza on prawo, w szczególności jeżeli przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, albo jeżeli jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany;

b) może odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli jego warunki są rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciw układowi i zgłosili zastrzeżenia;

c) odmawia zatwierdzenia układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu albo przyspieszonym postępowaniu układowym, jeżeli suma spornych wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem przekracza 15% sumy wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem;

d) umarza postępowanie restrukturyzacyjne, jeżeli ustalą, że układ nie został przyjęty na skutek braku odpowiedniej większości.

Odnosząc się wymienionych wyżej przesłanek odmowy zatwierdzenia układu należy wskazać, że nie było podstaw do uznania, że suma spornych wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem przekracza 15% sumy wierzytelności

uprawnających do głosowania nad układem, układ nie został przyjęty na skutek braku odpowiedniej większości i że jest oczywiste, iż układ nie będzie wykonany. Wierzyciele uczestniczący w postępowaniu nie zgłosili nadzorcy układu żadnych zastrzeżeń co do prawidłowości przebiegu postępowania. Brak również podstaw do przyjęcia, że układ narusza przepisy prawa, a zwłaszcza przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami.

W głosowaniu nad układem oddano 32 głosy za układem i 1 głos przeciwko układowi. Suma wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom, którzy oddali głos „za” układem wynosi 2.189.291,87 zł, co stanowi 99,01% sumy wierzytelności przysługujących wszystkim głosującym.

Zgodnie z art. 119 ust. 1 p.r. uchwała wierzycieli o przyjęciu układu zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom.

Mając na uwadze wyniki głosowania nad układem, stwierdzić należy, że wskazane wyżej przesłanki zostały spełnione i zachodzą podstawy do zatwierdzenia układu.

Uzasadnienie co do wskazania podstawy jurysdykcji

Dla rozstrzygnięcia wniosku niezbędne jest ustalenie, czy polski sąd posiada jurysdykcję krajową do rozpoznania sprawy. W tym celu konieczne jest określenie właściwej dla rozpoznawanej sprawy normy jurysdykcyjnej z uwzględnieniem faktu, że kwestia jurysdykcji krajowej jest uregulowana zarówno w prawie krajowym jak i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.Urz.UE.L Nr 141, str. 19). Rozporządzenie unijne obowiązuje w całości i bezpośrednio w polskim systemie prawnym. Zgodnie z pkt 9 Preambuły rozporządzenie znajduje zastosowanie do wszystkich postępowań upadłościowych, które spełniają warunki określone w rozporządzeniu, niezależnie od tego, czy dłużnik jest osobą fizyczną czy osobą prawną, przedsiębiorcą czy osobą niewykonującą działalności gospodarczej. Postępowania te są wymienione wyczerpująco w załączniku A. W odniesieniu do krajowych postępowań wymienionych w załączniku A rozporządzenie 2015/848 powinno mieć zastosowanie bez dalszego badania przez sąd państwa członkowskiego, czy spełnione są warunki określone w rozporządzeniu. Postępowanie, którego dotyczy wniosek jest wymienione w załączniku A do Rozporządzenia.

Zgodnie z pkt 23 Preambuły rozporządzenia nr 2015/848 pozwala ono na wszczęcie głównego postępowania upadłościowego w państwie członkowskim, w którym dłużnik posiada główny ośrodek swojej podstawowej działalności. Postępowanie to ma zakres uniwersalny, jego celem jest objęcie całego majątku dłużnika. W celu ochrony różnych interesów rozporządzenie 2015/848 pozwala na wszczęcie równoległe z głównym postępowaniem upadłościowym wtórnych postępowań upadłościowych. Wtórne postępowanie upadłościowe może zostać wszczęte w państwie członkowskim, w którym dłużnik ma swój oddział. Skutki wtórnego postępowania upadłościowego ograniczone są tylko do majątku dłużnika znajdującego się w tym państwie. Bezwzględnie obowiązujące przepisy dotyczące koordynacji z głównym postępowaniem upadłościowym gwarantują niezbędną jednolitość postępowania w ramach Unii. Takie uregulowanie eliminuje z zakresu zastosowania rozporządzenia dłużników, których główny ośrodek podstawowej działalności znajduje się poza obszarem Unii Europejskiej mimo, że na jej obszarze znajduje się siedziba lub miejsce zamieszkania dłużnika albo jego majątek. W konsekwencji, jeżeli główny ośrodek dłużnika znajduje się w Polsce to jurysdykcja zawsze będzie wynikała z przepisów rozporządzenia 2015/848, a konkretnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia. Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/848 sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, posiadają jurysdykcję do wszczęcia postępowania upadłościowego („główne postępowanie upadłościowe”). Głównym ośrodkiem podstawowej działalności jest miejsce, w którym dłużnik regularnie zarządza swoją działalnością o charakterze ekonomicznym i które jako takie jest rozpoznawalne dla osób trzecich. W przypadku spółki lub osoby prawnej domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest miejsce siedziby statutowej. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy siedziba statutowa nie została przeniesiona do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego. W przypadku osoby fizycznej prowadzącej niezależną działalność gospodarczą lub zawodową domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem jej podstawowej działalności jest główne miejsce wykonywania tej działalności. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy główne miejsce wykonywania działalności nie zostało przeniesione do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego. W przypadku każdej innej osoby fizycznej domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem jej podstawowej działalności jest miejsce zwykłego pobytu tej osoby. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy miejsce zwykłego pobytu nie zostało przeniesione do innego państwa członkowskiego w okresie sześciu miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego.

W niniejszej sprawie główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się w Polsce. Oznacza to, że podstawą jurysdykcji sądów polskich jest art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/949 w sprawie postępowania upadłościowego z dnia 20 maja 2015 r. (Dz.Urz.UE L 141 z 5.06.2015r., s. 19-72), a wszczęte postępowanie ma charakter postępowania głównego.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.